

тивамъ да освободи́хъ баща ти отъ тъмницата. (*) и да дамъ на измъстения Юстиніана да разумѣй неговата правда: но са рѣшихъ да останѣ още при тебе тука, защото отъ толкози време, сега първъ пътъ та виждамъ и приказвамъ съ тебе.... Ахъ Евдоксіе, колко та обичамъ — да зна'шь! (и по-сѣга като да я пригърне.)

Евдоксія (са тегли отъ ржцѣтъ му). Да прощавашъ, Господине! Онѣзи, която ма обича като майка, болна е въ дрѣхы. Почитаемый нашъ старецъ — супругътъ ѝ, отиде на градината си, а мене ма чака стадото да го искарамъ; за туй азъ трѣба да та остави́хъ сега и, ако щѣшь, пакъ може да са видимъ. Колкото за баща си, предва-рително ще ти благодарѣхъ, ако наистиня́хъ си рѣшенъ и можешъ да му помогнешъ нѣщо..... Сбогомъ! (и отива, като си обръща главата къмъ него съ ржка на устата си въ знакъ на цалувка.)

Тиберій (който несъзира нейнитѣ движенія). Хж! и ако щж, още..... Иса ли пытанье, или са сумнѣвашъ въ моята любовь?!

Евдоксія (отъ дъното на сцената). Сбогомъ и добро видѣніе!

(*) Споредъ Мармонтеля (гл. V, стр. 51—54), Тиберій зналъ, че Велizarій былъ вече освободенъ отъ затворъ, и той даже извѣ-стилъ на Евдоксію и на майка ѝ, еще жива, неговото близко при-тѣхъ заваръчанье като укрылъ само за ослѣпаваніето му; но Тра-удценъ въ драмата го представя, че той незналъ еще за неговото освобожденіе, а отивалъ да го освободи; съ туй искалъ да покаже любовникътъ по нѣженъ предъ любовницата му, като былъ готовъ ужъ да са изложи на опасности за пейна любовь. Таквази зѣжа е простена между любовницѣтъ!